

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a Villányi és Gyovai Ügyvédi Iroda, dr. Gyovai Sándor ügyvéd által képviselt felperesnek, a fellebbezési eljárásban a Dr. Gyepes Péter Ügyvédi Iroda, dr. Gyepes Péter ügyvéd által képviselt alperes ellen tagdíj megfizetése iránt indított perében a Fővárosi Bíróság 2010. szeptember 17. napján meghozott 10.P.21.186/2010/7. számú ítélete ellen az alperes részéről 8. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 5.000 (ötezer) forint +ÁFA fellebbezési eljárási perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A felperes a keresetében 21.400.- forint és ennek 2008. augusztus 1. napjától számított kamatai megfizetésére kérte kötelezni az alperest a 2008. január 1. napjától 2009. február 28. napjáig fennálló kamarai tagdíj tartozás címén.

Az alperes a kereset részbeni elutasítását kérte. Nem vitatta, hogy 2008. november 1. napjától a kamarai tagságának 2009. február 28-i megszűnéséig azaz 4 hónapra a tagdíjtartozása fennáll, azonban ezt megelőző időszakra a tagdíjfizetési kötelezettsége fenn nem állására hivatkozott, mert ellátás nélküli munkanélkülisége okán mentesült a tagdíjfizetés alól. Álláspontja szerint a bejelentési kötelezettség

elmulasztása jogvesztéssel nem jár, a felperes szabályzata a bejelentésre határidőt nem szab.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében kötelezte az alperest, fizessen meg 21.400.- forint tőkét és annak 2008. augusztus 1. napjától a kifizetés napjáig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű kamatát, valamint 22.500.-forint perköltséget.

Az ítélet indokolása értelmében az alperest terhelte a Pp. 164. § (1) bekezdés alapján annak igazolása, hogy tagdíjtartozása nincs. Az elsőfokú bíróság megítélése szerint a 2005. március 1. napjától érvényes felperesi kedvezmény szabályzat rendelkezései szerinti nyilatkozatot az együttműködési kötelezettségből adódóan nem utólag, hanem a kedvezményre okot adó körülmények fennállása esetén kell bejelenteni és a megszűnésről a helyi kamarát értesíteni. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a kedvezménysszabályzatban meghatározottak szerint nyilatkozatot nem tett, ezért a kedvezmény nem illeti meg. Utalt arra is az elsőfokú bíróság, hogy a hat hónapot meghaladó tagdíjtartozás esetén csak lehetőség, de nem kötelező a felperes számára a tagok sorából való törlés iránti intézkedés. Mindezek alapján a kereset szerint marasztalta az elsőfokú bíróság az alperest.

Az elsőfokú ítélet ellen az alperes nyújtott be fellebbezést, joghatályos fellebbezésében elsődlegesen az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte, másodlagosan a Pp. 252. § (3) bekezdés alapján az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságot új eljárás keretében a bizonyítás kiegészítésére és a bizonyítékok újbóli együttes értékelésére kérte kötelezni. Iratellenesnek tartotta az ítéletben, hogy egyértelműen rendelkezik a kedvezménysszabályzat a kedvezményre jogosultság jelzéséről, mert álláspontja szerint, ha ennek időpontja rögzítve nincs, akkor azt a kamarai tag hátrányára vonatkozó értelmezésben elbírálni nem lehet. Kiemelte, hogy a késedelmes bejelentéshez joghátrányt a szabályzat nem fűz, így ilyet a bíróság sem állapíthat meg jogalap hiányában, mely miatt az ítélet jogszabályellenes. Utalt arra, hogy a kedvezményre jogosultság utólagos bejelentését nem zárja ki jogszabály, illetve egyéb norma és az nem is szankcionált.

A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte indokai alapján. Kiemelte, hogy a kedvezménysszabályzat szerint a jogosultságot előre kell bejelenteni, mivel az besorolás alapját képezi. Utalt arra, hogy az alperes a hátralékra vonatkozó levelezésében nem jelezte a munkanélküli kedvezmény igényét.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű mérlegelésével állapította meg a tényállást és abból megalapozott jogi következtetésekkel helytálló döntést hozott.

A fellebbezésben foglaltakra figyelemmel a másodfokú bíróság az alábbiakra mutat rá:

Az alperes, mint a felperesi kamara tagja a 2006. évi XCVII. törvény 14. § (1) bekezdés d) pontja értelmében és a felperes alapszabályában meghatározottak szerint tagdíj fizetésére volt köteles tagsági viszonya kezdetétől tagsági viszonya megszűnéséig. A fellebbezési eljárásban már nem volt vitatott, hogy az alperes tagsági viszonya 2009. február 28. napján szűnt meg.

A rendelkezésre álló iratok alapján a felperes 2005. március 1. napjától hatályos tagdíjfizetési kedvezmény szabályzata értelmében tagdíj-kedvezmény illette meg az ellátásban nem részesülő munkanélküli tagot. A felperes 2008. január 1. napjától 2009. február 28. napjáig felmerült tagdíjat érvényesítette az alperessel szemben. Ezen időszak alatt annak bizonyítása, hogy az alperes a tagdíj-kedvezmény feltételeinek megfelelt és így a tagdíjfizetési kötelezettségének mértéke a felperes által állítottnál kevesebb az alperest terhelte. Az alperes által csatolt kinevezési okirat szerint 2008. október 1. napjától közalkalmazott volt. A felmutatott „álláskereső kiskönyve” értelmében 2006. december 19. és 2007. november 13. napja között volt nyilvántartásba vette álláskereső. Az alperes egyéb okiratot nem csatolt és egyéb bizonyítási indítványt sem terjesztett elő annak bizonyítására, hogy 2008. január 1. és 2008. szeptember 30. közötti időben munkanélküli volt. A csatolt okiratok alapján az alperes előadása önmagában nem alapozza meg a tagdíj kedvezmény feltételének fennálltát. Az alperes sem az elsőfokú eljárásban sem a fellebbezésében további bizonyítást nem ajánlott fel. Ebből következően a Pp. 164. § (2) bekezdés szerinti hivatalbóli bizonyítás tilalmára is figyelemmel a másodlagos fellebbezés nem volt alapos, a Pp. 252. § (3) bekezdés alkalmazásának jogi alapja nem állt fenn.

A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az alperes nem igazolta, hogy a tagdíjfizetési kedvezmény megillette.

Ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárási költség viseléséről - az alperes eredménytelen fellebbezése folytán - a Pp. 78. § (1) bekezdés alapján határozott, melyben a felperest képviselő ügyvéd díját a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3. § (3) és (5) bekezdése, 4/A. § (1) bekezdése alapján állapította meg.

Budapest, 2011. március 17.

. Lizák Tibor sk.

a tanács elnöke

. Merőtey Anikó sk.

sk.

előadó bíró

Dr. Molnár Ágnes

bíró

A kiadmány hitelül:

Réczi Imréné
bíróági ügyintéző